

Mál nr. 142/2017**M og
vátryggingafélagið V vegna kaskótryggingar ökutækis.****Ágreiningur um greiðslu bóta fyrir tjón á ökutæki vegna veltu 3.3.2017.****Gögn.**

Málskot, móttakið 17.4.2017, ásamt fylgiskjöllum.

Bréf V, dags. 9.5.2017, ásamt fylgigögnum.

Tölvupóstur M, dags. 14.5.2017.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að bifreið M valt hinn 3. mars sl. og varð við það nokkuð tjón á henni. V hefur viðurkennt bótaskyldu en ágreiningur er um með hvaða hætti eigi að gera tjón á bifreiðinni upp. Nánar tiltekið er af hálfu M, í málskoti, óskað eftir afstöðu nefndarinnar til beitingar 14., 16. og 17. gr. vátryggingarskilmála kaskótryggingar hjá V. M telur að ekki hafi verið gildur samningur um hámarksvátryggingarfjárhæð auk þess sem gerðar eru athugasemdir við upplýsingagjöf af hálfu V varðandi sundurliðun bóta. Einnig bendir M á að skv. mati sem lagt er fram af hans hálfu komi fram að viðgerðarkostnaður sé lægri en vátryggingarfjárhæð bifreiðarinnar og raunvirði bifreiðarinnar sé óhrakið af hálfu V. M leggur einnig áherslu á að ekki hafi verið samið sérstaklega við hann um að hámarksbótafjárhæð væri sjö milljónir króna, heldur hafi það verið viðmiðunarmat á verðmæti þegar bifreiðin var keypt. Ef semja hefði átt um slíkt verðmæti sem hámarksverð hefði þurft að gera það sérstaklega að mati M.

V vísar til gr. 14.1.1. í vátryggingarskilmálum kaskótryggingar þar sem kemur fram að vátryggingarverðmæti þess sem tryggt er geti aldrei orðið hærri fjárhæð en kemur fram í vátryggingarskírteini eða endurnýjunarkvittun. Einnig vísar V til þess að í 35. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 sé heimild til að ákveða hvernig greiða skuli bætur með samningi vátryggingafélags og vátryggingartaka. V telur að gr. 14.1.1 í vátryggingarskilmálum sé í samræmi við það ákvæði laganna og vísar auk þess til endurnýjunarkvittana síðustu þriggja vátryggingartímabíla, sem V sendi til M, hafi borið með sér hver hámarksbótafjárhæð hafi verið. V vísar einnig til gr. 16.1 í vátryggingarskilmálum um að bætur séu greiddar fyrir algert tjón á bifreiðinni ef skemmdir eru það miklar að félagið telur að viðgerð borgi sig ekki. V vísar í þessu samhengi til mats á viðgerðarkostnaði sé að mati þess 6-8 milljónir en í mati sem M hafi lagt fram sé hann metinn 5,8 milljónir. Þegar tekið sé tillit til að vátryggingarverðmæti bifreiðarinnar sé í mesta lagi 7 milljónir, sbr. gr. 14.1.1 í vátryggingarskilmálum og flakvirði bifreiðarinnar, sem V metur á um 3,5 milljónir, er dregið frá sé augljós niðurstaða að ekki borgi sig að gera við bifreiðina. V vísar til þess að það hafi boðið M greiðslu bóta annað hvort með því að greiða hámarksbætur gegn afsali bifreiðarinnar og hins vegar þannig að M fái greiddar hámarksbætur að frádregnu áætluð hrakvirði og þá haldi M bifreiðinni. Hvor leiðin um sig feli í sér uppgjör sem sé í fullu samræmi við gr. 16 í vátryggingarskilmálum, en félagið hafi ákvörðunarvald um þá leið sem farin sé skv. orðalagi skilmálanna. Hvað varðar upplýsingaskyldu vátryggingafélaga vísar V til 2. mgr. 69. gr. laga um vátryggingarsamninga og telur að ítarlegar upplýsingar hafi verið gefnar af þess hálfu til M um bótarétt hans og aðferð til að greiða bætur. Ekki þurfi hins vegar að sundurliða viðgerðarkostnað þegar hann fari langt yfir þær bætur hægt sé að greiða út skv. 16., sbr. 14. gr. vátryggingarskilmála.

Álit.

Ágreiningur í málinu snýr fyrst og fremst að uppgjöri og fjárhæð vátryggingarbóta vegna tjóns á bifreið M sem er kaskótryggð hjá vátryggingafélaginu V. Í málinu hefur V ekki með beinum hætti samþykkt að nefndin fjalli um bótafjárhæðir, en skv. 3. gr. samþykktu fyrir úrskurðarnefnd í vátryggingamálum, sbr. auglýsing nr. 1090/2005, sem birt er í B-deild Stjórnartíðinda. Nefndin telur þó unnt að taka afstöðu til málsins hvað varðar efnislegan ágreining um gildi ákvæða í vátryggingarsamningi aðila, þá fyrst og fremst hvert gildissvið ákvæðis gr. 14.1.1 sé í samanburði við önnur ákvæði vátryggingarsamningsins.

Í gögnum málsins kemur fram að umræður hafi átt sér stað um verðmæti bifreiðar M þegar hún var fyrst vátryggð með kaskótryggingu og þá hafi það verið um 7 milljónir króna. Þegar litið er til gagna sem tengjast endurnýjun vátryggingarsamningsins verður ekki litið framhjá því að fyrir síðustu þrjú vátryggingartímabil var skýrlega greint í svokallaðri endurnýjunarkvittun að hámarksvátryggingarverðmæti væri 7 milljónir króna. Þegar litið er til vátryggingarskilmálar þeirra sem gilda um vátrygginguna þá kemur fram að þeir hafi gilt frá 3. ágúst 2010. Verður að ætla að vátryggingartaki hafi með þeim upplýsingum haft næg tækifæri til að semja öðruvísi um hámarksvátryggingafjárhæð, hafi hann talið hana ekki vera í samræmi við raunvirði. Auk þess er ekki hægt að líta öðruvísi á að fyrst ekki voru gerðar athugasemdir við þá fjárhæð, sem kemur skýrlega fram í endurnýjunargögnum, hafi V ekki getað litið öðruvísi á en að gildur samningur hafi verið um umrædda hámarksvátryggingafjárhæð.

Í 35. gr. laga um vátryggingarsamninga er kveðið á um að sé ekki samið um annað í vátryggingarsamningi eigi vátryggður rétt á fullum bótum fyrir fjártjón sitt. Í vátryggingarskilmálum V eru ákvæði í 14. – 17. gr. um greiðslu bóta og verður ekki litið öðruvísi á vátryggingarsamning M og V en að þeir skilmálar gildi um þann samning, enda vísað til þeirra við gerð vátryggingarsamnings og við endurnýjun hans. Í gr. 14.1.1 kemur skýrlega fram að vátryggingarverðmæti geti aldrei orðið hærra en sú upphæð sem kemur fram í vátryggingarskírteini og endurnýjunarkvittun, ef hún er tilgreind þar. Eins og áður segir var 7 milljóna króna fjárhæð skýrlega tilgreind í endurnýjunarkvittunum síðustu þriggja ára vegna kaskótryggingar bifreiðar M. Ekki eru efni til að túlka vátryggingarsamning M og V öðruvísi en svo að það ákvæði feli í sér hámarksbótafjárhæð til M.

Hvernig sú hámarksbótafjárhæð greiðist til M verður að taka mið af því hvort eignarhald á bifreiðinni færist til V eða er áfram hjá M, en ekki liggur þó fyrir sértakt mat á hrakvirði bifreiðar M, annað en það mat V sem það vísar til í bréfi sínu. Nefndin hefur ekki forsendur til að taka afstöðu til þess sérstaklega, enda fæli það með beinum hætti í sér afstöðu til bótafjárhæðar sem báðir aðilar málsins þyrftu að samþykkja að nefndin fjallaði um.

Hvað varðar upplýsingaskyldu vátryggingafélags til vátryggingartaka vegna tjóna er vísað til 2. mgr. 9. gr. laga um vátryggingarsamninga, sem gildir um skaðatryggingar, þar sem segir að vátryggingafélög skuli sjá til þess að tjónþolar fái fullnægjandi upplýsingar um bótarétt sinn og sundurliðun á því hvernig bætur til þeirra eru ákveðnar. Nefndin leggur áherslu á að vátryggingafélög virði umræddan rétt en sér ekki ástæðu til að gera sérstakar athugasemdir við afgreiðslu V í máli M m.v. þau gögn sem lögð hafa verið fram.

Þetta leiðir af sér þá niðurstöðu að M eigi rétt á bótum úr kaskótryggingu bifreiðar sinnar að hámarki sem nemur vátryggingarverðmæti bifreiðarinnar, 7 milljónir króna, gegn afsali hennar til V. Nefndin tekur ekki afstöðu til annarrar mögulegrar útfærslu bótagreiðslu.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr kaskótryggingu að hámarki 7 milljónir króna gegn afsali bifreiðar sinnar til V.

Reykjavík, 28. júní 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.